

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om borteblevne.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1891).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg skal hermed have den Ære for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om borteblevne, saaledes som dette Forslag er vedtaget i det andet høje Ting.

I nugældende Ret findes en Del spredte Bestemmelser om Retsvirkningerne af, at en Person ikke kan findes. I Ægteskabsloven findes der Regler om Ægtefællers Ret til Skilsmisse, naar den anden Ægtefælle er forsvundet, og i Forordningen af 2. April 1817 gives der Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes med den Arv, der paa Skiftet udlægges til en fraværende Arving. De vigtigste Bestemmelser findes endelig i Forordningen af 11. September 1839 angaaende Behandlingen af en bortebleven Persons Formue. Denne gamle Forordning af 11. September 1839 har altsaa kunnet bruges helt til vore Dage. Forordningens Bestemmelser gaar i store Træk ud paa følgende.

Naar en Person er forsvundet, men har efterladt sig Formue her i Landet, som der maa tages Vare paa, beskikkes der i Almindelighed en Værg for ham. Naar han imidlertid har været borte i et længere Tidsrum under saadanne Omstændigheder, at der er Grund til at antage, at han er død, er der Adgang for hans Arvinger til efter visse Fristers Udløb og under Iagttagelse af en vis Fremgangsmaade at erhverve Ret til først at nyde Indtægten af den borteblevnes Formue og senere at overtage den til Ejendom. Fristen for Erhvervelse af Ret til Indtægtsnydelse er for Livsarvinger 5 Aar og for andre Arvinger 10 Aar. Fristen for Erhvervelse af den borteblevnes Efterladenskaber til Ejendom er normalt 20 Aar. Den sidstnævnte Frist forkortes dog til 3 Aar, naar der paa Grund af særlige Omstændigheder er en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at den borteblevne er død, f. Eks. naar det Skib, han har været med, er forlist eller forsvundet.

I Forbindelse hermed gives der ogsaa Regler om, hvorledes der skal forholdes, naar en forsvunden mod Forventning vender

tilbage, efter at hans Ejendele er udlagt til Arvingerne.

Disse Bestemmelser har nu været gældende i over 100 Aar og har i hvert Fald indtil den nyeste Tid stort set virket tilfredsstillende. Da disse Bestemmelser har nær Tilknytning til Lovgivningen om Arv, har man imidlertid fundet det naturligt at tage dem op til Revision i Forbindelse med en Revision af vor Arvelovgivning, og da der i 1936 paa Justitsministeriets Foranledning blev nedsat en Kommission til at overveje Spørgsmaalet om Revision af de gældende Regler om Arv, blev det da overdraget Kommissionen ogsaa at underkaste Lovgivningen om borteblevne Personer en Revision og eventuelt fremsætte Forslag til ny Lovgivning herom. Denne Kommission, der bestod af Professor Borum, nuværende Højesteretspræsident Frølund og Sparekassedirektør Dybdal, har nu afsluttet sit Arbejde, og medens den har siddet, er der sket det, at Tiden i høj Grad er løbet fra Forordningen af 1839, saaledes som Forholdene har udviklet sig i de senere Aar. Krigen har givet Begrebet „bortebleven Person“ sørgelig forøget Aktualitet. Mange er forsvundet under Krigstjeneste, andre under Bombardementer, Skibsforlis, ved Flugt over Grænsen eller i Koncentrationslejre, og med Nutidens Efterretningsmidler vil det være upraktisk og hensigtsløst at opretholde de lange Frister, som ifølge Forordningen af 1839 skal iagttages, før de forsvundnes Efterladenskaber kan overgaa paa andre Hænder, ligesom man maa hævde, at der kan være Trang til en Klaring af andre Retsforhold end dem, der vedrører de borteblevnes Formue.

Man har ganske vist søgt at raade Bod paa denne Tilstand i de sidste Aar gennem midlertidig Lov Nr. 264 af 21. Maj 1940 om borteblevne Personer fra krigsforliste Skibe, men denne Lov dækker ikke alle de Tilfælde, hvor der er praktisk Trang til mere tidssvarende Regler end de Regler, Forordningen giver. Jeg har derfor fundet det rigtigst nu, da Arvelovkommissionens Udkast til Lov om borteblevne foreligger, at fremsætte Lovforslag paa Grundlag af dette Udkast, for at hele dette Emne kan faa en samlet Løsning.

Jeg skal i Tilslutning dertil bemærke, at jeg for Øjeblikket arbejder med et Udkast til Ændring af Arveloven, og jeg haaber i Løbet af Efteraaret at kunne fremsætte et Forslag ogsaa til Ændring af Arveloven.

Det Lovforslag, som jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting, og som altsaa er vedtaget af det andet høje Ting, er i